

MAANDAG

1

‘Je kunt het Fem, denk maar aan onze vissen als je aan het praten bent.’ Vandaag hield Femke haar eerste spreekbeurt. Juf Ria had regelmatig gevraagd of ze het nog wel durfde. Ze probeerde zo veel mogelijk rekening te houden met hoe Femke was. Deze had ja gezegd en thuis een paar keer geoefend met haar moeder. Het ging best goed. Vissen waren dan ook haar lievelingsdieren. Ze kon urenlang voor het aquarium zitten en wees aan wie wie was. Anne had gezegd dat ze een beetje over de hoofden van de kinderen heen moest kijken naar iets wat achteraan in het lokaal aan de muur hing. Dan werd ze niet zo vlug afgeleid.

Op het schoolplein klitten kinderen in groepjes bij elkaar. Femke had haar Mickey Mouse-rugzakje om met daarin haar spreekbeurt, een paar boeken met plaatjes en een lunchpakketje. Ze hadden vanmorgen nog gele papiertjes tussen de bladzijden gedaan. Anne gaf haar een kus en wenste haar succes. Femke keek strak voor zich uit. De bel ging, de eerste kinderen liepen de school in. ‘Ga maar, dan kun je op je gemak alles alvast klaarleggen.’

‘Dag mam, tot straks.’

Anne was het liefst achter haar aan gelopen, de klas in, bij haar zijn als ze haar spreekbeurt hield. De steen in haar maag werd zwaarder en zwaarder, ze slikte en riep naar Femke om haar nog een keer moed in te spreken. Het lachende gezichtje van Mickey Mouse was het laatste wat ze zag voordat Femke in de deuropening verdween. Het meisje dat na haar naar binnen ging had hetzelfde rugzakje. Vast ook gespaard met Air Miles. Ze draaide zich om en liep naar de auto. Haar meisje moest het in haar eentje doen. Vanmiddag zou ze weten hoe het gegaan was.

Ze wachtte voor het stoplicht en tikte op het dashboard de seconden weg. Een bezoekje aan de manicure kon geen kwaad. Kon ze maar bij Femke blijven. Hopelijk hadden haar klasgenootjes een beetje geduld met haar en werd ze niet uitgelachen. Kinderen konden zo ongelooflijk bot zijn; daarin verschilden ze niet van sommigen van haar collega's. Een hoogblonde vrouw trippelde koket over het zebrapad. Ze had wel wat weg van haar vroegere buurvrouw. In een flits was ze terug in de oude volksbuurt waaruit ze hals over kop waren weggevlucht, haar collega's op het Stadsdeelkantoor verbaasd en vol vragen achterlatend. De verdrietige herinnering werd verscheurd door ongeduldig getoeter achter haar. Ze trok op, het rook naar verbrand rubber. Dat verdiende een middelvinger. Ze dwong zichzelf tot kalmte, op een ongeluk zat ze niet te wachten.

Het matrixbord langs de weg knipperde: 'Tunnelbak wegens onderhoud gesloten.' Ook dat nog. Nu moest ze bovenlangs rijden, wat twee extra stoplichten kostte. De parkeergarage zou intussen wel vol zijn. Een meevaller, 'vrij' lichtte felgroen op. Een of andere asociaal had zijn auto schuin neergezet, ze moest moeite doen erlangs te komen en parkeerde even verderop naast een zwart monster. 'Opzouten' was de boodschap als dat geval in je spiegeletje opdoemde. Ze werkte haar lippen

bij, een paar halen met de borstel en ze was klaar. Haar nieuwe laarzen zaten zalig, lekker warm ook nu de ochtenden nog fris waren. Ze greep haar tas, deed de auto op slot en beende gehaast naar de lift. Ze stapte naar binnen, het rook naar iemand die niet de moeite genomen had om deodorant op te doen. Ze probeerde haar adem zo lang mogelijk in te houden. In de kil verlichte hal zat Leontien achter de receptiebalie, even onverschillig als altijd. Ze voelde haar jaloeerse blik in haar rug prikken. Het was even over negenen. Nog achtenhalf uur te gaan.

2

De vergadering ging over de samenwerking tussen de afdelingen, of liever het gebrek eraan. Ze werd geleid door Mark, hun afdelingshoofd. Die zwarte auto paste precies bij hem, dacht ze. Groot en verre van subtiel. Hij droeg slecht zittende pakken die zijn lomphed alleen nog maar benadrukten. Waarschijnlijk ging hij eens per jaar naar zijn vaste adresje en kocht meteen drie stuks. Zijn overhemden waren nooit helemaal schoon. Tussen de middag bombardeerde hij zijn snacks steevast met ladingen ketchup waarvan de restjes zich in zijn mondhoeken verzamelden. Zijn goedkope aftershave rook naar vroeger toen haar vader, bretels afgezakt, zich met mes en koud water voor de spiegel schoor, de wondjes met aluin bette en dan een ondefinieerbaar goedje met vlakke hand tegen zijn wangen kletste, zijn gezicht in een grimas vertrekkend.

Mark schraapte zijn keel. ‘Onderwerp van de vergadering is

de toenemende wrijvingsfactor tussen onze afdelingen. Een ontwikkeling waarover we ons grote zorgen maken, zeker in het licht van de aanzienlijke ombuigingsoperatie waarvoor we ons de komende jaren gesteld zien. Een probleem, zeker, maar tegelijk vanzelfsprekend ook een enorme uitdaging.’

Hij begon al aardig in haar allergiezone te komen. Dat soort uitdagingen kon haar gestolen worden.

‘Helaas heeft het muisklikactivisme ook binnen onze organisatie vaste voet aan de grond gekregen en zijn er allerlei nare mailtjes uitgewisseld. Goed, tot zover de stand van zaken. Ik sta open voor suggesties om een uitweg uit deze impasse te vinden. Wie mag ik het woord geven?’

Terwijl er om haar heen gepraat werd, dacht ze aan Femke. Zou het al achter de rug zijn? Ze hoopte zó dat het goed gegaan was, het zou Femkes zelfvertrouwen een enorme *boost* geven. Op haar vorige school werd ze gepest, zij zelf had er veel verdriet van gehad, het leek Femke minder te raken al wist je dat nooit helemaal zeker bij haar. Femke zat inmiddels meer dan een halfjaar op haar nieuwe school. Met Sterre kon ze het best opschieten.

‘Naar mijn bescheiden mening is het probleem minder groot dan het wordt voorgesteld.’ Anne keek naar Hein die aan het woord was. Zijn moeder breide zijn truien. ‘Zoals iedereen weet, werk ik al meer dan vijftig jaar bij deze mooie gemeente en heb ik veel collega’s zien komen. Gaan trouwens ook. Zoals Peter van Leerplicht, jullie weten wel wie ik bedoel.’ Hij keek verwachtingsvol het kringetje rond. ‘Grote kerel, rossig haar, een enorme bierbuik. Ja, die hield wel van een feestje. Ik weet nog goed dat hij een keertje...’

‘Dank je, Hein!’ beet Mark hem toe. ‘Boeiend, absoluut, maar beperk je tot het onderwerp van deze vergadering, alsjeblieft.’

Hein bromde voor de vorm nog even door en hield het toen maar voor gezien.

‘Iemand anders?’

Marcel had er niet tegen gekund, hij dacht dat hún kind niets kon mankeren. Hij was perfect, Anne was het en Femke moest het daarom ook zijn.

‘beleidsresistent, wat we er ook tegen proberen te doen,’ hoorde ze Mark zeggen als reactie op iets wat blijkbaar naar voren gebracht was. ‘Wat is jouw indruk, Anne? Jij bent nog vrij vers, het groentje tussen ons oude rotten zeg maar’ – hij probeerde een knipooog – ‘en kijkt waarschijnlijk anders tegen dingen aan die wij intussen heel normaal zijn gaan vinden.’

Ze had werkelijk geen flauw idee waarover hij het had. Iedereen keek naar haar, alsof ze dé oplossing had waarop ze hoopen. Anne, het mirakel, komt dat zien! Niet goed, geld terug. Als ze doorging op dat ‘beleidsresistent’ kon ze een heel eind komen, bedacht ze. *How to bluff your way into Civil Service*.

‘Als iets beleidsresistent is, moet je, net als bij een infectie, het afweermecanisme omzeilen.’ Het schot voor de boeg landde zichtbaar goed. ‘Je zult nieuwe aanvliegroutes moeten vinden om het probleem te tackelen. Als we de achterdocht een halt willen toeroepen, moeten we de algehele *mindsetting* veranderen. Concreet betekent dit, dat alle individuele gedachten moeten worden georkestreerd tot een samenhangend geheel. En zo’n orkestratie kan alleen worden gedaan door een dirigent die op een breed draagvlak kan rekenen.’ Ze sloeg haar ogen neer, wat door de anderen als teken van bescheidenheid werd gezien, maar waarvan ze zelf wist dat het uit schaamte was voor de holheid van woorden die in haar waren opgekomen en die ze moeiteloos en zonder hapering had uitgesproken.

Hein stak zijn duim omhoog, Mark grijnsde breed. ‘Ja, jongens. Ik weet heus wel wie ik binnenhaal.’ Hij vergat gemakshalve dat ze gewoon gesolliciteerd had en hij niet in de sollicitatiecommissie had gezeten.

‘Het draait allemaal om *mindsetting*, je hebt volkomen gelijk. Die dirigent op wie je doelt, hebben we in huis en wel in de vorm van onze onvolprezen gemeentesecretaris. Ik zal hem vandaag nog op de hoogte brengen van deze hoogst originele en belangwekkende visie.’ Hij keek rond. ‘Waren er maar meer mensen zoals Anne.’ Ze voelde dat ze rood werd. Kon die eikel zijn mond niet houden, of was dit soms zijn idee van versieren? Hij had een zekere reputatie en ze wist heus wel dat ze er nog altijd mocht zijn. Ze zou er alles aan doen om niet op zijn lijstje terecht te komen.

Mark volgde de agenda en stelde het volgende punt aan de orde. Er was grote onvrede over de koffieautomaat op de afdeling. Uit een enquête was naar voren gekomen dat de meerderheid de koffie vies vond en een ander apparaat wilde.

‘We moeten weliswaar ombuigen, maar ik zie ook graag tevreden gezichten. Mijn verzoek is simpel: wie wil zich oriënteren op de mogelijkheden? Het budget is beperkt, laat ik daar helder over zijn. Iemand?’

Hij had ook ‘Bomalarm!’ kunnen roepen. De discussie barstte los. Koffie was het wondermiddel om de ambtelijke productiviteit op peil te houden. In dagelijkse gesprekken stond het weer op één, de kwaliteit van de koffie scoorde onbetwist een tweede plek.

‘Ho ho, een voor een!’ riep Mark. ‘Dames eerst. Zeg het maar Petra.’

Haar buurvrouw gaf een overzicht van alle koffiezetautomaten die de laatste jaren op de afdeling hadden gestaan. ‘Weten jullie nog van dat mannetje dat de koffiëpoeder bijvulde en de automaat schoonmaakte? Hij had van die rouwranden onder zijn nagels. Als hij klaar was, nam hij een dubbele espresso. Daarna ging hij uitgebreid naar de wc, vreselijk wat een stank. Je kon minstens een halfuur lang niet meer naar het toilet.’ Anne kon haar ogen niet van Petra’s gerimpelde decolleté

afhouden. Misschien was een hoger sluitend truitje verstandiger als de jaren gingen tellen.

Iedereen lachte, behalve Mark. ‘Goed, dank je Petra voor deze sterk inhoudelijke bijdrage. Wie nog meer?’

De rest van de agenda werd in marstempo afgewerkt. Het liep tegen lunchtijd.

© 2013 De Crime Compagnie en Isabel Bodar

Omslagontwerp Cunera Joosten

Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Copyright foto: © debibishop

Eerste druk, februari 2013

ISBN 9789461090669

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl